

Rzeszów, dnia 20 kwietnia 2020 r.

**Trybunał Konstytucyjny
Al. Jana Chrystiana Szucha 12A
00-918 Warszawa**

Skarżący: M **Sp. z o.o. z siedzibą w W** , ul.
W , Numer KRS: , reprezentowana przez pełnomocnika radcę
prawnego Danutę Stasienko-Wojdyło z Kancelarii Radcy Prawnego Danuta Stasienko-
Wojdyło, ul. Pułaskiego 7/43, 35-011 Rzeszów, Numer wpisu na listę radców prawnych:
RZ-773 (skarżąca Spółka posiada dwuosobowy Zarząd w osobach: Pani M P
– Prezes Zarządu oraz Pan M P – Wiceprezes Zarządu, przy czym każdy
z nich upoważniony jest do samodzielnej reprezentacji skarżącej Spółki).

SKARGA KONSTYTUCYJNA

Działając w imieniu Skarżącego – M Sp. z o.o. z siedzibą w W (Numer
KRS: ; zwanej dalej również, jako: „**Skarżący**” lub „**Spółka**”, pełnomocnictwo
szczególne wraz z Informacją odpowiadającą odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców dla
Skarżącego oraz potwierdzeniem uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa przedkładam
w załączeniu), niniejszym wnoszę skargę konstytucyjną, wnosząc o:

- I. stwierdzenie, że art. 70 § 6 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa [Dz.U. Nr 137, poz. 926 z późn. zm.; w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 30 czerwca 2005 r. o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 143, poz. 1199) oraz ustawą z dnia 24 września 2010 r. o zmianie ustawy - Ordynacja podatkowa oraz ustawy o zasadach ewidencji i identyfikacji podatników i płatników (Dz. U. Nr 197, poz. 1306); dalej: Ordynacja podatkowa] w zakresie w jakim przewiduje zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego z dniem wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania, w sytuacji, gdy na skutek tej skargi sąd administracyjny prawomocnie stwierdził nieważność (z mocą *ex tunc*) tejsz decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji I instancji ze względu na to, że obie zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa z uwagi na to, iż osoby, które je podpisały nie były umocowane do działania w imieniu tych organów - jest

niezgodny z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7, art. 64 ust. 2 w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1-2 i art. 7, art. 64 ust. 3 w zw. z art. 2, art. 7 i art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7 oraz art. 77 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. (Dz.U. Nr 78, poz. 483 z późn. zm.; dalej: Konstytucja RP);

- II. stwierdzenie, że art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej w zakresie w jakim przewiduje, że zawieszenie biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wniesieniem skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania trwa do dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego ze stwierdzeniem jego prawomocności w sytuacji, gdy na skutek tej skargi sąd administracyjny prawomocnie stwierdził nieważność (z mocą *ex tunc*) tejże decyzji oraz poprzedzającej ją decyzji I instancji ze względu na to, że obie zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa z uwagi na to, iż osoby, które je podpisały nie były umocowane do działania w imieniu tych organów – jest niezgodny z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7, art. 64 ust. 2 w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1-2 i art. 7, art. 64 ust. 3 w zw. z art. 2, art. 7 i art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7 oraz art. 77 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP.

Na skutek ww. sprzecznych z Konstytucją RP przepisów art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej zostały naruszone przysługujące Skarżącemu konstytucyjne prawa i wolności wynikające z powołanych wyżej przepisów Konstytucji RP, w tym w szczególności prawo własności, prawo do równej ochrony własności, prawo do równego traktowania przez organy władzy publicznej oraz prawo do bycia niedyskryminowanym (z uwzględnieniem konstytucyjnej zasady, że wszyscy są wobec prawa równi), prawo do bezpieczeństwa prawnego oraz stabilizacji społecznej w wyniku przedawnienia zobowiązania podatkowego, prawo do nieingerowania we własność w sposób mogący naruszyć jej istotę, prawo do sądu oraz prawo do wynagrodzenia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej – w szczególności poprzez niedopuszczalne naruszenie przysługującego podatnikowi (Skarżącemu) konstytucyjnego prawa własności w wyniku pozbawienia podatnika (Skarżącego) środków pieniężnych tytułem zobowiązania podatkowego, które winno się przedawnić, a przedawnieniu nie uległo z uwagi na to, że podatnik (Skarżący) w celu obrony przed nieważnymi od samego początku (*ex tunc*) decyzjami I i II instancji dotyczącymi tego zobowiązania podatkowego wydanymi z rażącym naruszeniem prawa przez osoby, które nie były umocowane do działania w imieniu organu I i II instancji, a zatem obciążonymi jedną z najcięższych wad, a zarazem *de facto* nieistniejącymi¹, zmuszony był wnieść na ową dotkniętą nieważnością decyzję II instancji skargę do sądu administracyjnego, w wyniku której prawomocnie została potwierdzona nieważność ze skutkiem *ex tunc* rozstrzygnięć zapadłych w I i II instancji, lecz mimo to na skutek samego faktu wniesienia przez podatnika (Skarżącego) omawianej skargi do sądu administracyjnego na ową

¹W przedmiotowej sprawie Skarżącego nawet postanowienie o wszczęciu postępowania podatkowego zostało wydane przez osobę nieupoważnioną do działania w imieniu organu I instancji, a co więcej wobec stwierdzonego rażącego naruszenia prawa Naczelny Sąd Administracyjny – postanowieniem wydanym w pierwotnej sprawie Skarżącego prowadzonej pod Sygn. akt _____ -w trybie art. 155 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi poinformował Ministra Finansów o istotnych naruszeniach prawa wskazując m.in. na naruszenie fundamentalnej zasady praworządności wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP.

nieważną ze skutkiem *ex tunc* (*de facto* nieistniejącą) decyzję, w myśl kwestionowanego art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia tego zobowiązania podatkowego od dnia wniesienia tejże skargi do dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego ze stwierdzeniem jego prawomocności, który to okres w przypadku Skarżącego wyniósł ok. 3 lata, co skutkuje również w szczególności:

- ✓ niedopuszczalnym wywiedzeniem przez organy państwa (państwo) z bezprawnego (nielegalnego) działania korzystnych dla siebie skutków prawnych na niekorzyść podatnika (Skarżącego), stanowiąc zarazem dla organów państwa przyzwolenie, a nawet swoiste „zaproszenie” do naruszania konstytucyjnego obowiązku działania przez organy władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa, skoro z dopuszczeniem się rażącego naruszenia prawa oraz wydaniem nieważnej od samego początku decyzji (*de facto* nieistniejącej) i tak miałyby się wiązać dla organów państwa (państwa) korzystne skutki w postaci zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, skutkującego wydłużeniem terminu przedawnienia tegoż zobowiązania podatkowego (w przedmiotowej sprawie o ok. 3 lata), co pozostaje w jaskrawej sprzeczności również z wynikającymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP zasadą państwa prawnego, ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadą praworządności, a także konstytucyjną wartością stabilizacji stosunków społecznych zakotwiczoną w zasadzie bezpieczeństwa prawnego wywodzonej z art. 2 Konstytucji RP, która stała się celem wprowadzenia do polskiego systemu prawa instytucji przedawnienia zobowiązań podatkowych oraz zasadą bezpieczeństwa prawnego;
- ✓ niedopuszczalnym naruszeniem prawa do równej dla wszystkich ochrony prawnej własności, prawa do równego traktowania przez władze publiczne i niedyskryminowania oraz zasady, że wszyscy są wobec prawa równi, poprzez wydłużenie w stosunku do Skarżącego - na mocy kwestionowanego art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej - terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (w niniejszej sprawie o ok. 3 lata) wyłącznie z tego względu, że Skarżący zmuszony był do wniesienia skargi do sądu administracyjnego, aby bronić się przed wydaną wobec niego z rażącym naruszeniem prawa oraz nieważną od samego początku (*ex tunc*) decyzją dotyczącą tego zobowiązania podatkowego, którego to negatywnego skutku w postaci wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie doznają inni podatnicy, którzy nie muszą się bronić przed taką bezprawną decyzją poprzez wniesienie skargi do sądu administracyjnego, co jest nie do pogodzenia również z wynikającymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP zasadą państwa prawnego, ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadą praworządności,
- ✓ ww. niezgodne z Konstytucją RP przepisy art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej skutkowały doprowadzeniem Skarżącego do pozbawienia własności środków pieniężnych w istocie w drodze ich konfiskaty, w sposób oczywisty naruszając istotę własności, a zarazem pozostając w oczywistej sprzeczności również z wywodzonymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP zasadą państwa prawnego, ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadą praworządności,
- ✓ wniesienie przez podatnika (Skarżącego) skargi do sądu administracyjnego na wydaną wobec niego z rażącym naruszeniem prawa i nieważną od samego początku decyzję należałoby ocenić jako swoistą pułapkę dla podatnika (Skarżącego), co stanowi również naruszenie wynikającego z art. 45

ust. 1 Konstytucji RP prawa do sądu, które obejmuje prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez sąd, co w omawianym przypadku z pewnością nie jest spełnione, bowiem obrona przez podatnika (Skarżącego) przed rażącym naruszeniem prawa oraz nieważną od samego początku decyzją, czyli przed bezprawnymi (nielegalnymi) działaniami ze strony organów państwa, poprzez wniesienie skargi do sądu administracyjnego miałyby oznaczać w sposób całkowicie niesprawiedliwy, że to podatnik (Skarżący), a nie organy państwa (państwo) miałyby ponosić negatywne skutki z tym związane, polegające na wydłużeniu okresu przedawnienia danego zobowiązania podatkowego, a organy państwa (państwo) miałyby być w istocie gratyfikowane za rażące naruszenie prawa, co pozostaje w jaskrawej sprzeczności również z wynikającymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP zasadą państwa prawnego, ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadą praworządności;

- ✓ w świetle kwestionowanego art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej, wniesienie przez podatnika (Skarżącego) skargi do sądu administracyjnego w celu obrony przed wydaną wobec niego z rażącym naruszeniem prawa i nieważną od samego początku decyzją oznacza również, że wbrew przysługującemu podatnikowi (Skarżącemu) wynikającemu z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP prawu do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej, podatnik (Skarżący) nie tylko nie otrzymuje omawianego wynagrodzenia szkody, ale jest obarczany dodatkowo swoistą sankcją w postaci wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, którego dotyczy taka wydana wobec niego z rażącym naruszeniem prawa i nieważną od samego początku decyzją, co również jest nie do pogodzenia z wynikającymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP zasadą państwa prawnego, ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadą praworządności.

Wnoszę również o:

- dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów powołanych przez Skarżącego na fakty (okoliczności) wskazane przez Skarżącego, oraz
- zasądzenie na rzecz Skarżącego kosztów postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym według norm przepisanych.

Ostatecznym orzeczeniem wydanym wobec Skarżącego, którego podstawę stanowią ww. zaskarżone przepisy Ordynacji podatkowej jest wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt , co zresztą wynika dobitnie z uzasadnienia tegoż wyroku. Ww. wyrok jest ostateczny, został wydany przez Naczelną Sąd Administracyjny jako Sąd II instancji oraz Skarżącemu nie przysługuje od niego żaden środek zaskarżenia. Nie ulega zatem wątpliwości, iż niniejsza skarga konstytucyjna została wywiedziona po wyczerpaniu przez Skarżącego drogi prawnej.

Ww. wyrok Naczelnego Sąd Administracyjnego został doręczony pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 21 stycznia 2020 r., a tym samym nie ulega również wątpliwości, że niniejsza skarga

konstytucyjna została wniesiona z zachowaniem terminu, o czym zresztą szerzej będzie mowa w dalszej części niniejszej skargi.

UZASADNIENIE

Przedstawienie stanu faktycznego

W postanowieniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w R z dnia .05.2009 r. (Nr), podpisanym przez A N jako p.o. Zastępcę Naczelnika, wskazano, iż Naczelnik Urzędu Skarbowego w R wszczyła z urzędu postępowanie podatkowe w sprawie określenia wysokości zobowiązania w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok. Zgodnie z art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, *Zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku.*, a zatem termin przedawnienia zobowiązania podatkowego z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za 2006 rok upłynął 31.12.2012 r. W wyniku wydania ww. postanowienia o wszczęciu postępowania w stosunku do Skarżącego została wydana decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w R z dnia .10.2009 r. Nr podpisana w imieniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w R przez A N jako p.o. Zastępcę Naczelnika, określająca Spółce zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok w kwocie zł, jednakże na skutek wniesionego przez Spółkę odwołania, decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w R z dnia .01.2010 r. Nr została ona uchylona w całości, a sprawa została przekazana do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji. W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, decyzją Naczelnika Urzędu Skarbowego w R z dnia .04.2010 r. Nr podpisaną w imieniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w R przez A N jako p.o. Zastępcę Naczelnika ponownie określono Spółce zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok w kwocie zł. Spółka wniosła odwołanie od ww. decyzji z dnia .04.2010 r., wykazując, iż jest ona w całości nieprawidłowa, jednakże decyzja ta została utrzymana w mocy decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w R z dnia .07.2010 r. Nr podpisaną w imieniu Dyrektora Izby Skarbowej w R przez J C jako p.o. Wicedyrektora. Z uwagi na wydanie ww. decyzji z rażącym naruszeniem prawa skutkującym nieważnością ww. decyzji, Spółka wniosła skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R na ww. decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w R z dnia .07.2010 r. W ramach postępowania sądoadministracyjnego przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R Spółka zarzucała i wykazywała, że decyzje obu instancji zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa i w konsekwencji są nieważne, jako że zostały podpisane przez osoby nieupoważnione do działania w imieniu tych organów, wnioskując o stwierdzenie nieważności przez Sąd decyzji obu instancji, jednakże wyrokiem z dnia listopada 2010 r. Sygn. akt Wojewódzki Sąd Administracyjny w R oddalił skargę Spółki. Nie zgadzając się z ww. wyrokiem WSA w R z dnia listopada 2010 r. Skarżący wniosł skargę kasacyjną od tegoż wyroku do Naczelny Sąd Administracyjny. Na skutek ww. skargi kasacyjnej Skarżącego Naczelny Sąd

Administracyjny wyrokiem z dnia kwietnia 2013 r. Sygn. akt uchylił w całości ww. wyrok WSA w R z listopada 2010 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania WSA w R , dzielając w całości stanowisko Skarżącego, że decyzje obu instancji zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa (art. 247 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej) ze względu na podpisanie ich przez osoby nieupoważnione (art. 210 § 1 pkt 8 Ordynacji podatkowej), co oznacza, że WSA w R na mocy art. 145 § 1 pkt 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi powinien był stwierdzić ich nieważność, a nie oddać skargę Spółki. Co niezwykle istotne, Naczelny Sąd Administracyjny mając na uwadze powagę i doniosłość rażącego naruszenia prawa, które wystąpiło w przedmiotowej sprawie wystąpił w trybie art. 155 § 1 Ppsa z sygnalizacją do Ministra Finansów, informując go o istotnych naruszeniach prawa polegających na podpisywaniu decyzji organu podatkowego (Naczelnika Urzędu Skarbowego w R i Dyrektora Izby Skarbowej w R) przez osoby nieuprawnione. W wyniku ponownego rozpoznania sprawy, Wojewódzki Sąd Administracyjny w R wyrokiem z dnia maja 2013 r. Sygn. akt stwierdził nieważność zarówno ww. decyzji Dyrektora Izby Skarbowej wR z dnia lipca 2010r., jak i poprzedzającej ją ww. decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w R z dnia kwietnia 2010 r., dzielając w całości stanowisko Skarżącego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego, że **decyzje obu instancji zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa ze względu na podpisanie ich przez osoby nieupoważnione i w konsekwencji od samego początku (z mocą ex tunc) są dotknięte nieważnością.** Co więcej, powyższe oznacza, że również powołane wyżej postanowienie o wszczęciu postępowania podatkowego wobec Skarżącego zostało wydane przez osobę nieupoważnioną, jako że zostało ono podpisane przez A N będącego osobą nieupoważnioną do działania w imieniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w R

Dowód:

- Postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w R z dnia .05.2009 r. Nr o wszczęciu postępowania, podpisane w imieniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w R przez A N jako p.o. Zastępcę Naczelnika - *na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że w ww. skierowanym do Skarżącego postanowieniu o wszczęciu postępowania, wskazano, iż Naczelnik Urzędu Skarbowego w R wszczęła z urzędu postępowanie podatkowe w sprawie określenia wysokości zobowiązania w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok; że ww. postanowienie zostało podpisane przez A N jako p.o. Zastępcę Naczelnika; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,*
- Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w R z dnia .10.2009 r. Nr podpisana w imieniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w R przez A N jako p.o. Zastępcę Naczelnika - *na fakt (okoliczność) jej treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że w ww. decyzją określono Spółce zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok w kwocie zł; że ww. decyzja została podpisana przez A N jako p.o. Zastępcę Naczelnika; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,*

- Decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w R _____ z dnia .01.2010 r. Nr _____ - *na fakt (okoliczność) jej treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że na skutek wniesionego przez Spółkę odwołania ww. decyzja z dnia .10.2009 r. została w całości uchylona, a sprawa została przekazana do ponownego rozpatrzenia przez organ I instancji wskazaną wyżej decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w R _____ z dnia .01.2010 r.; na okoliczność wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,*
- Decyzja Naczelnika _____ Urzędu Skarbowego w R _____ z dnia .04.2010 r. Nr _____, podpisana w imieniu Naczelnika _____ Urzędu Skarbowego w R _____ przez A _____ N _____ jako p.o. Zastępcę Naczelnika - *na fakt (okoliczność) jej treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że w wyniku ponownego rozpoznania sprawy ww. decyzją z dnia .04.2010 r. określono Spółce zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok w kwocie _____ zł; że ww. decyzja została podpisana przez A _____ N _____ jako p.o. Zastępcę Naczelnika; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,*
- Decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w R _____ z dnia .07.2010 r. Nr _____ podpisana w imieniu Dyrektora Izby Skarbowej w R _____ przez J _____ C _____ jako p.o. Wicedyrektora - *na fakt (okoliczność) jej treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że pomimo wniesionego przez Spółkę odwołania ww. decyzją z dnia .07.2010 r. utrzymano w mocy wskazaną wyżej decyzję z dnia .04.2010 r. określającą Spółce zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok w kwocie _____ zł; że ww. decyzja z dnia .07.2010 r. została podpisana przez J _____ C _____ jako p.o. Wicedyrektora; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,*
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R _____ z dnia _____ listopada 2010 r. Sygn. akt _____ - *na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), wniesienia przez Skarżącego skargi na ww. decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w R _____ z dnia .07.2010 r. oraz argumentacji Skarżącego; że w ramach postępowania sądownoadministracyjnego przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w R _____ Spółka zarzucała i wykazywała, że decyzje obu instancji zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa i w konsekwencji są nieważne, jako że zostały podpisane przez osoby nieupoważnione do działania w imieniu tych organów, wnioskując o stwierdzenie nieważności przez Sąd decyzji obu instancji, jednakże wyrokiem z dnia _____ listopada 2010 r. Sygn. akt _____ Wojewódzki Sąd Administracyjny w R _____ oddalił skargę Spółki; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,*
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia _____ kwietnia 2013 r. Sygn. akt _____ - *na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że nie zgadzając się z ww. wyrokiem WSA w R _____ z dnia _____ listopada 2010 r. Skarżący wniósł skargę kasacyjną od tegoż wyroku do Naczelnego Sądu Administracyjnego; na fakt (okoliczność) stanowiska Skarżącego, w tym m.in. argumentacji, zarzutów i wniosków; że na skutek ww. skargi kasacyjnej Skarżącego Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z dnia _____ kwietnia 2013 r. Sygn. akt _____ uchylił w całości ww. wyrok WSA w R _____ z _____ listopada 2010 r. i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania WSA w R _____, dzieląc w całości stanowisko Skarżącego, że decyzje obu instancji zostały*

- wydane z rażącem naruszeniem prawa (art. 247 § 1 pkt 3 Ordynacji podatkowej) ze względu na podpisanie ich przez osoby nieupoważnione (art. 210 § 1 pkt 8 Ordynacji podatkowej), co oznacza, że WSA w R na mocy art. 145 § 1 pkt 2 Prawa o postępowaniu przed sądami administracyjnymi powinien był stwierdzić ich nieważność, a nie oddalać skargę Spółki; na fakt (okoliczność), że również postanowienie o wszczęciu postępowania podatkowego wobec Skarżącego zostało wydane przez osobę nieupoważnioną; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
- Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia kwietnia 2013 r. Sygn. akt , informujące Ministra Finansów o istotnych naruszeniach prawa polegających na podpisywaniu decyzji organu podatkowego (Naczelnika Urzędu Skarbowego w R i Dyrektora Izby Skarbowej w R) przez osoby nieuprawnione - na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że Naczelny Sąd Administracyjny mając na uwadze powagę i doniosłość rażącego naruszenia prawa, które wystąpiło w przedmiotowej sprawie wystąpił w trybie art. 155 § 1 Ppsa z sygnalizacją do Ministra Finansów, informując go o istotnych naruszeniach prawa polegających na podpisywaniu decyzji organu podatkowego (Naczelnika Urzędu Skarbowego w R i Dyrektora Izby Skarbowej w R) przez osoby nieuprawnione; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
 - Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R z dnia maja 2013 r. Sygn. akt stwierdzający nieważność ww. decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w R oraz Naczelnika Urzędu Skarbowego w R - na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że Wojewódzki Sąd Administracyjny w R ww. wyrokiem z dnia maja 2013 r. Sygn. akt stwierdził nieważność zarówno ww. decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w R z dnia lipca 2010r., jak i poprzedzającej ją ww. decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w R z dnia kwietnia 2010 r., podziеляjąc w całości stanowisko Skarżącego oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego, że decyzje obu instancji zostały wydane z rażącem naruszeniem prawa ze względu na podpisanie ich przez osoby nieupoważnione i w konsekwencji od samego początku (z mocą ex tunc) są dotknięte nieważnością; że również postanowienie o wszczęciu postępowania podatkowego wobec Skarżącego zostało wydane przez osobę nieupoważnioną; na fakt (okoliczność), że w przypadku Skarżącego zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok przedawniło się w terminie wynikającym z art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, tj. z dniem 31 grudnia 2012 r.; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Pomimo tego że, tak jak to zostało wcześniej zauważone, w przypadku Skarżącego bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok upłynął w terminie wynikającym z art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, tj. **z dniem 31 grudnia 2012 r.**, co skutkuje m.in. tym, że nie można już w żaden sposób kwestionować rozliczeń Skarżącego za ww. przedawniony okres, jak również niedopuszczalne jest prowadzenie postępowania podatkowego w omawianym zakresie, a wszczęte podlega umorzeniu (art. 208 § 1 Ordynacji podatkowej), mimo to postanowieniem z dnia maja 2014 r. (a zatem wydanym po blisko dwóch latach od upływu ww. terminu przedawnienia) Naczelnik Urzędu Skarbowego w R – po uprzednim przeprowadzeniu kontroli wobec Spółki - wszczął z urzędu postępowanie podatkowe w zakresie prawidłowości rozliczeń Skarżącego z budżetem państwa z tytułu podatku dochodowego

od osób prawnych za okres 01.01.2006r. – 31.12.2006r., w wyniku którego decyzją z dnia lipca 2014 r. Nr określił Spółce zobowiązanie podatkowe w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok w wysokości zł wskazując, że wydanie takiej decyzji jest w jego ocenie dopuszczalne właśnie z uwagi na treść przepisów art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej kwestionowanych w niniejszej skardze konstytucyjnej, bowiem w ocenie Organu wniesienie przez Skarżącego skargi do WSA w R na ww. decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w R z dnia lipca 2010 r. skutkowało zawieszeniem biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego na okres od dnia wniesienia tejże skargi do sądu administracyjnego do dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia ze stwierdzeniem prawomocności (czyli łącznie na ok. 3 lata) i to pomimo tego, że na skutek ww. skargi Skarżącego opisanym wyżej prawomocnym wyrokiem WSA w R z dnia maja 2013 r. Sygn. akt stwierdzono nieważność decyzji I i II instancji, potwierdzając, że od samego początku (*ex tunc*) były one nieważne oraz zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa przez osoby, które nie były umocowane do działania w imieniu organu I i II instancji, a zatem obarczone są jedną z najcięższych możliwych wad, a zarazem *de facto* są decyzjami nieistniejącymi (zwłaszcza mając na uwadze, że również postanowienie z 2009 r. o wszczęciu postępowania podatkowego wobec Spółki zostało wydane przez osobę nieupoważnioną, co zresztą następnie potwierdził NSA w wydanym w przedmiotowej sprawie wyro). Pomimo tego, że Skarżący od samego początku konsekwentnie kwestionował takie stanowisko jak to zaprezentowane przez Organ, przedstawiając stosowną argumentację, w tym m.in. odwołującą się do przepisów Konstytucji RP, mimo to nie przyniosło to skutku, bowiem zarówno Organ, jak i WSA w W oraz NSA powołały się w tym zakresie na literalne brzmienie przepisów art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej kwestionowanych w niniejszej skardze konstytucyjnej. Otóż bowiem, na skutek wniesionego przez Spółkę odwołania od ww. decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w W, Dyrektor Izby Skarbowej w W uchylił tę decyzję, ale jednocześnie podzielał stanowisko I instancji odnośnie kwestii zawieszenia biegu terminu przedawnienia określił Spółce zobowiązanie podatkowe za 2006 r. w wysokości zł. Z uwagi na to, że decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w W jest ostateczna, dlatego też w celu uniknięcia egzekucji Skarżący zmuszony był zapłacić w dniu .11.2014 r. wynikający z tej decyzji podatek oraz odsetki w wysokości złotych. Skarżący wniósł skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W na ww. decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w W konsekwentnie podtrzymując swoje stanowisko odnośnie braku skutku w postaci zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Co prawda, na skutek ww. skargi WSA w W wyrokiem z dnia października 2015 r. Sygn. akt uchylił zaskarżoną decyzję, jednakże z tego względu, że w ocenie Sądu sprawę powinny prowadzić organy , a nie , przy czym na skutek skargi kasacyjnej Organu wyrokiem z dnia czerwca 2018 r. Sygn. akt , Naczelny Sąd Administracyjny uchylił ww. wyrok w całości i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Wojewódzkiemu Sądowi Administracyjnemu w W , który z kolei wyrokiem z dnia września 2018 r. oddalił wniesioną przez Skarżącego skargę, przyjmując przede wszystkim na podstawie kwestionowanych w niniejszej skardze konstytucyjnej przepisów Ordynacji podatkowej, że doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego za 2006 r. w związku z wniesieniem przez Skarżącego skargi do WSA w R na ww. decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w R Skarżący wniósł

skargę kasacyjną od ww. wyroku WSA w W przedstawiając szeroką argumentację potwierdzającą, że stanowisko Sądu, a wcześniej Organów jest błędne, jednakże stanowisko Skarżącego nie zostało podzielone przez Naczelny Sąd Administracyjny, który powołując się na zaskarżone w niniejszej skardze konstytucyjnej przepisy art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej oddalił wniesioną przez Skarżącego skargę kasacyjną wyrokiem z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt , wskazując m.in., że (cyt.): „Zagadnienie o podstawowym znaczeniu dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, wyznaczone jest przez najdalej idący zarzut skargi kasacyjnej, dotyczący naruszenia przepisów prawa materialnego w odniesieniu do przedawnienia zobowiązania podatkowego. Autor skargi kasacyjnej utrzymuje, że w sprawie nie doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia na podstawie art. 70 § 6 pkt 2 Ordynacji podatkowej, gdyż doszło do stwierdzenia nieważności pierwszych decyzji wymiarowych. W konsekwencji, kolejne decyzje organów obu instancji, a nawet postanowienie o wszczęciu postępowania podatkowego z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za 2006 r. zostały wydane po upływie biegu terminu przedawnienia. W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż przepis art. 70 § 6 pkt 2 Ordynacji podatkowej stanowi, że bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania. Przepis ten nie jest ograniczony żadnymi warunkami, a w szczególności jego zastosowanie nie jest uzależnione od wyników postępowania sądownoadministracyjnego. Nawet najdalej idące rozstrzygnięcie sądu administracyjnego, stwierdzające nieważność zaskarżonego aktu, pozostaje bez wpływu na długość zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Trwa on mianowicie od dnia wniesienia skargi do sądu administracyjnego (art. 70 § 6 pkt 2 Ordynacji podatkowej) do dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności (art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej). Jakkolwiek stwierdzenie nieważności decyzji wywołuje skutek *ex tunc* to jednak wyłącznie w odniesieniu do zaskarżonej decyzji i aktów administracyjnych wydanych na jej podstawie.” Ww. wyrok jest prawomocny i ostateczny oraz Skarżącemu nie przysługuje od niego żaden środek zaskarżenia.

Mają na uwadze powyższe, wniesienie niniejszej skargi konstytucyjnej jest konieczne i w pełni uzasadnione.

Dowód:

- Postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w W z dnia maja 2014 r. Nr o wszczęciu z urzędu postępowania podatkowego w zakresie prawidłowości rozliczeń Skarżącego z budżetem państwa z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za okres 01.01.2006r. – 31.12.2006r. - *na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że ww. skierowanym do Skarżącego postanowieniem o wszczęciu postępowania w 2014 r. wszczęto z urzędu wobec Skarżącego postępowanie podatkowe w sprawie określenia wysokości zobowiązania w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 rok; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,*
- Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w W z dnia lipca 2014 r. Nr - *na fakt (okoliczność) jej treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność) określenia Spółce ww. decyzją z 2014 r. zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 r. w oparciu o kwestionowane w niniejszej skardze konstytucyjnej przepisy Ordynacji podatkowej; na fakt (okoliczność) stanowiska Organu, w tym m.in. braku podzielenia stanowiska Skarżącego w omawianym zakresie; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,*

- Odwołanie Skarżącego od ww. decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego w W z dnia lipca 2014 r. Nr - na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność) odwołania się przez Skarżącego od ww. decyzji; na fakt (okoliczność) stanowiska prezentowanego przez Skarżącego; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
- Decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w W z dnia listopada 2014 r. Nr - na fakt (okoliczność) jej treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność) określenia Spółce ww. decyzją z 2014 r. zobowiązania podatkowego w podatku dochodowym od osób prawnych za 2006 r. w oparciu o kwestionowane w niniejszej skardze konstytucyjnej przepisy Ordynacji podatkowej; na fakt (okoliczność) stanowiska Organu, w tym m.in. braku podzielenia stanowiska Skarżącego w omawianym zakresie; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
- Potwierdzenie uiszczenia przez Skarżącego w dniu .11.2014 r. na skutek ww. decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w W kwoty zł tytułem podatku dochodowego od osób prawnych za 2006 r. (zł) oraz tytułem odsetek (zł) - na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność) zapłaty przez Skarżącego podatku wynikającego z ww. decyzji wraz z odsetkami, celem uniknięcia egzekucji; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;
- Skarga Skarżącego na ww. decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w W z dnia listopada 2014 r. Nr - na fakt (okoliczność) jej treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność) wniesienia skargi przez Skarżącego od ww. decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w W ; na fakt (okoliczność) stanowiska prezentowanego przez Skarżącego; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia października 2015 r. Sygn. akt - na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. że ww. wyrokiem WSA w W uchylił zaskarżoną decyzję, jednakże z tego względu, że w ocenie Sądu sprawę powinny prowadzić organy , a nie ; na fakt (okoliczność) stanowiska prezentowanego przez Skarżącego; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia czerwca 2018 r. Sygn. akt - na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. że ww. wyrokiem NSA uchylił ww. wyrok WSA w W i przekazał mu sprawę do ponownego rozpoznania; że ww. postanowienie z 2009 r. nie doprowadziło do skutecznego wszczęcia postępowania podatkowego wobec Spółki w sprawie podatku dochodowego od osób prawnych za 2006 r., na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
- Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia września 2018 r. Sygn. akt - na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność) oddalenia skargi Spółki ww. wyrokiem w oparciu o kwestionowane w niniejszej skardze konstytucyjnej przepisy Ordynacji podatkowej; na fakt (okoliczność) stanowiska WSA

w W , w tym m.in. braku podzielenia stanowiska Skarżącego w omawianym zakresie; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,

- Skarga kasacyjna Skarżącego od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia września 2018 r. Sygn. akt - na fakt (okoliczność) jej treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność) wniesienia przez Skarżącego skargi kasacyjnej od ww. wyroku; na fakt (okoliczność) stanowiska prezentowanego przez Skarżącego; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy,
- Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt wraz z pismem przewodnim z dnia stycznia 2020 r. Sygn. akt - na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność) oddalenia skargi kasacyjnej Spółki ww. wyrokiem NSA w oparciu o kwestionowane w niniejszej skardze konstytucyjnej przepisy Ordynacji podatkowej; na fakt (okoliczność) stanowiska NSA, w tym m.in. braku podzielenia stanowiska Skarżącego w omawianym zakresie; na fakt (okoliczność) wyczerpania przez Skarżącego drogi prawnej; że ww. wyrok NSA jest prawomocny i ostateczny oraz Skarżącemu nie przysługuje od niego żaden środek zaskarżenia; że wniesienie niniejszej skargi konstytucyjnej jest konieczne oraz w pełni uzasadnione; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Uzasadnienie niekonstytucyjności art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej – uzasadnienie naruszenia konstytucyjnych praw i wolności przysługujących Skarżącemu

Zgodnie z art. 70 § 1 Ordynacji podatkowej, *Zobowiązanie podatkowe przedawnia się z upływem 5 lat, licząc od końca roku kalendarzowego, w którym upłynął termin płatności podatku.* Zgodnie zaś z art. 59 § 1 pkt 9 Ordynacji podatkowej skutek przedawnienia zobowiązanie podatkowe wygasa. Upływ terminu przedawnienia powoduje zatem, że z mocy prawa zobowiązanie podatkowe definitywnie nie istnieje i już nigdy nie może powstać. Ponadto, z samego faktu upływu terminu przedawnienia wynika, że nie można już w żaden sposób kwestionować rozliczeń podatnika za przedawniony okres, jak również niedopuszczalne jest prowadzenie postępowania podatkowego w omawianym zakresie, a wszczęte podlega umorzeniu (art. 208 § 1 Ordynacji podatkowej).

Jak wskazał Trybunał Konstytucyjny w wyroku z 17 lipca 2012 r., sygn. akt P 30/11, *"Instytucja przedawnienia zobowiązań podatkowych służy realizacji dwóch istotnych wartości konstytucyjnych. Pierwszą z nich jest konieczność zachowania równowagi budżetowej. Przedawnienie zobowiązań podatkowych działa bowiem dyscyplinująco na wierzyciela publicznego, zmuszając go do egzekwowania należności podatkowych w ściśle określonych ramach czasowych. Drugą wartością konstytucyjną, która uzasadnia wprowadzenie instytucji przedawnienia do prawa podatkowego, jest stabilizacja stosunków społecznych poprzez wygaszanie zadawnionych zobowiązań podatkowych. Nie ma zatem wątpliwości, że przedawnienie zobowiązań podatkowych, choć nie jest *expressis verbis* uregulowane w ustawie zasadniczej, znajduje oparcie w wartościach konstytucyjnie chronionych".* Trybunał Konstytucyjny wskazał również, że *"(...) ustawodawca powinien kształtować mechanizmy prawa podatkowego w taki sposób, aby wygaśnięcie zobowiązania podatkowego następowało w rozsądnym terminie. Jak zostało to wskazane w wyroku o sygn.*

P 26/10, egzekwowanie długu podatkowego i towarzysząca mu niepewność podatnika co do stanu jego zobowiązań podatkowych nie mogą trwać przez dziesięciolecia. Choć instytucja przedawnienia zobowiązania podatkowego może niekiedy sankcjonować naruszenie przez podatnika konstytucyjnego obowiązku płacenia podatków, to jednak, skoro została wprowadzona do systemu prawnego, musi realizować stawiane jej zadania. Jednym z nich zaś jest stabilizowanie stosunków społecznych poprzez wygaszanie z upływem czasu zadawnionych zobowiązań podatkowych. Jak podkreślił Trybunał w wyroku sygn. P 41/10, stabilizacja stosunków społecznych jest zaś wartością konstytucyjną zakotwiczoną w zasadzie bezpieczeństwa prawnego, wywodzonej z art. 2 Konstytucji. (...) Przedawnienie zobowiązania podatkowego, aby nie było instytucją pozorną, musi również realizować stawiane mu cele, tj. dawać podatnikowi poczucie pewności co do braku ciążyących na nim zobowiązań podatkowych i działać w sposób dyscyplinujący na wierzyciela podatkowego".

Kwestionowany w niniejszej skardze konstytucyjnej art. 70 § 6 pkt 2 Ordynacji podatkowej przewiduje, że bieg terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, z dniem wniesienia skargi do sądu administracyjnego na decyzję dotyczącą tego zobowiązania, natomiast kwestionowany w niniejszej skardze konstytucyjnej art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej przewiduje, że bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się, a po zawieszeniu biegnie dalej, od dnia następującego po dniu doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego, ze stwierdzeniem jego prawomocności.

W ocenie Skarżącego, oba ww. przepisy są niekonstytucyjne we wskazanym wyżej zakresie oraz oba te przepisy są niezgodne z art. 64 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7, art. 64 ust. 2 w zw. z art. 2, art. 32 ust. 1-2 i art. 7, art. 64 ust. 3 w zw. z art. 2, art. 7 i art. 31 ust. 3, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7 oraz art. 77 ust. 1 w zw. z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP.

W pierwszej kolejności, Skarżący wskazuje, że z uwagi na to, iż w jego ocenie oba kwestionowane przepisy Ordynacji podatkowej naruszają wskazane wyżej przepisy Konstytucji RP, a zarazem z tego względu, że art. 70 § 6 pkt 2 Ordynacji określa datę początkową omawianego zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego w związku z wniesieniem skargi do sądu administracyjnego, natomiast art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej określa datę końcową takiego zawieszenia, stąd też w niniejszej skardze konstytucyjnej stanowisko Skarżącego w odniesieniu do obu regulacji zostało przedstawione łącznie.

Ponadto, Skarżący pragnie zauważyć, że z uwagi na orzecznictwo Trybunału Konstytucyjnego kwestionujące co do zasady możliwość wskazywania art. 2 oraz art. 7 Konstytucji RP jako samodzielnych wzorców kontroli, z tych też względów Skarżący powołał ww. przepisy w związku z innymi, wskazanymi wyżej, przepisami Konstytucji RP. Równocześnie, należy zauważyć, że powoływanie się przez Skarżącego na art. 7 Konstytucji RP jest szczególnie uzasadnione z uwagi na specyfikę przedmiotowej sprawy, która sprowadza się do niedopuszczalnego ponoszenia przez Skarżącego negatywnych skutków wydania wobec niego decyzji podatkowych I i II instancji z rażącym naruszeniem prawa, podczas gdy zgodnie z art. 7 Konstytucji RP, organy władzy publicznej mają obowiązek działać na podstawie i w granicach prawa. Jednocześnie, ponownie należy także zauważyć, że wobec stwierdzonego rażącego naruszenia prawa Naczelny Sąd Administracyjny – ww. postanowieniem wydanym w pierwotnej sprawie Skarżącego prowadzonej pod Sygn. akt

- w trybie art. 155 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi poinformował Ministra Finansów o istotnych naruszeniach prawa wskazując m.in. na naruszenie fundamentalnej zasady praworządności wyrażonej w art. 7 Konstytucji RP.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 Konstytucji RP, każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia. Z kolei art. 64 ust. 2 Konstytucji RP przewiduje, iż własność, inne prawa majątkowe oraz prawo dziedziczenia podlegają równej dla wszystkich ochronie prawnej. Powyższa regulacja pozostaje spójna z art. 32 ust. 1-2 Konstytucji RP, z których to przepisów wynika, że wszyscy są wobec prawa równi i wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne oraz nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiejkolwiek przyczyny. Przepis art. 64 ust. 3 przewiduje zaś, że własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności, która to regulacja łączy się z tym, co przewiduje art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, zgodnie z którym ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony środowiska, zdrowia i moralności publicznej, albo wolności i praw innych osób, przy czym ograniczenia te nie mogą naruszać istoty wolności i praw. Z kolei art. 45 ust. 1 Konstytucji RP przewiduje prawo do sądu, zgodnie z którym każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd, natomiast art. 77 ust. 1 Konstytucji stanowi, że każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Stosownie zaś do treści art. 2 Konstytucji RP, Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Tak jak to zostało wcześniej wskazane, na skutek omawianych niezgodnych z Konstytucją RP przepisów art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej zostały naruszone przysługujące Skarżącemu konstytucyjne prawa i wolności wynikające z powołanych wcześniej przepisów Konstytucji RP, w tym w szczególności prawo własności, prawo do równej ochrony własności, prawo do równego traktowania przez organy władzy publicznej oraz prawo do bycia niedyskryminowanym (z uwzględnieniem konstytucyjnej zasady, że wszyscy są wobec prawa równi), prawo do bezpieczeństwa prawnego oraz stabilizacji społecznej w wyniku przedawnienia zobowiązania podatkowego, prawo do nieingerowania we własność w sposób mogący naruszyć jej istotę, prawo do sądu oraz prawo do wynagrodzenia szkody wyrządzonej przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej.

Przede wszystkim, należy zauważyć, że kwestionowane przez Skarżącego przepisy art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej w zaskarżonym przez Skarżącego zakresie prowadzą do niedopuszczalnego naruszenia przysługującego podatnikowi konstytucyjnego prawa własności, a to poprzez pozbawienie tegoż podatnika środków pieniężnych tytułem zobowiązania podatkowego, które winno się przedawnić, a przedawnieniu nie uległo z uwagi na to, że podatnik w celu obrony przed nieważnymi od samego początku (*ex tunc*) decyzjami I i II instancji dotyczącymi tego zobowiązania podatkowego wydanymi z rażącym naruszeniem prawa przez osoby, które nie były

umocowane do działania w imieniu organu I i II instancji, a zatem obciążonymi jedną z najcięższych wad, a zarazem *de facto* nieistniejącymi, zmuszony był wnieść na ową dotkniętą nieważnością decyzję II instancji skargę do sądu administracyjnego, w wyniku której prawomocnie została potwierdzona nieważność ze skutkiem *ex tunc* rozstrzygnięć zapadłych w I i II instancji, lecz mimo to na skutek samego faktu wniesienia przez podatnika omawianej skargi do sądu administracyjnego na ową nieważną ze skutkiem *ex tunc* (*de facto* nieistniejącą) decyzję, w myśl kwestionowanego art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej doszło do zawieszenia biegu terminu przedawnienia tego zobowiązania podatkowego od dnia wniesienia tejże skargi do dnia doręczenia organowi podatkowemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego ze stwierdzeniem jego prawomocności. Ma to niebagatelne znaczenie, mając zwłaszcza na uwadze czas trwania postępowań sądowoadministracyjnych. Otóż w przypadku Skarżącego okres od dnia wniesienia do WSA w R skargi na omawianą nieważną decyzję do dnia doręczenia organowi podatkowemu wyroku stwierdzającego nieważność decyzji I i II instancji wyniósł aż ok. 3 lata, podczas gdy termin przedawnienia wynosi 5 lat, natomiast na skutek omawianego zawieszenia biegu terminu przedawnienia z uwagi na wniesienie skargi do sądu administracyjnego na nieważną, wydaną z rażącym naruszeniem prawa decyzję uległ on wydłużeniu w przypadku Skarżącego aż do ok. 8 lat.

Za niekonstytucyjnością omawianych przepisów Ordynacji podatkowej przemawia również to, że w przeciwnym razie należałoby przyjąć – co skądinąd jest niemożliwe do zaakceptowania – że organy państwa (państwo) mogą z bezprawnego (nielegalnego) działania wywodzić korzystne dla siebie skutki prawne na niekorzyść podatnika. Tak jak to zostało wcześniej zauważone taka sytuacja stanowiłaby zarazem dla organów państwa przyzwolenie, a nawet swoiste „zaproszenie” do naruszania konstytucyjnego obowiązku działania przez organy władzy publicznej na podstawie i w granicach prawa, skoro z dopuszczeniem się rażącego naruszenia prawa oraz wydaniem nieważnej od samego początku decyzji (*de facto* nieistniejącej) i tak miałyby się wiązać dla organów państwa (państwa) korzystne skutki w postaci zawieszenia biegu terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego, skutkującego wydłużeniem terminu przedawnienia tegoż zobowiązania podatkowego (w przedmiotowej sprawie o ok. 3 lata). Niewątpliwie zaś taka sytuacja pozostaje w oczywistej, a zarazem jaskrawej sprzeczności również z wynikającymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP zasadą państwa prawnego, ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadą praworządności, a także konstytucyjną wartością stabilizacji stosunków społecznych zakotwiczoną w zasadzie bezpieczeństwa prawnego wywodzonej z art. 2 Konstytucji RP, która – tak jak to zostało wcześniej zauważone – stała się celem wprowadzenia do polskiego systemu prawa instytucji przedawnienia zobowiązań podatkowych oraz zasadą bezpieczeństwa prawnego.

Nadto, należy zauważyć, że omawiane przepisy Ordynacji podatkowej we wskazanym w *petitum* zakresie skutkują również niedopuszczalnym naruszeniem prawa do równej dla wszystkich ochrony prawnej własności, prawa do równego traktowania przez władze publiczne i niedyskryminowania oraz zasady, że wszyscy są wobec prawa równi, poprzez wydłużenie na mocy kwestionowanych przepisów terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego (w niniejszej sprawie o ok. 3 lata) wyłącznie z tego względu, że podatnik zmuszony był do wniesienia skargi do sądu administracyjnego, aby bronić się przed wydaną wobec niego z rażącym naruszeniem prawa oraz nieważną od samego początku (*ex tunc*)

decyzją dotyczącą tego zobowiązania podatkowego, którego to negatywnego skutku w postaci wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego nie doznają inni podatnicy, którzy nie muszą się bronić przed taką bezprawną decyzją poprzez wniesienie skargi do sądu administracyjnego. A zatem, w takiej sytuacji występowałyby dwie kategorie podatników, tj. jedna kategoria podatników, w stosunku do których zostały wydane z rażącym naruszeniem prawa (nieważne) decyzje, którzy w celu obrony przed takimi decyzjami zmuszeni są wnieść skargę do sądu administracyjnego, co miałyby skutkować omawianym niekorzystnym wydłużeniem terminu przedawnienia, oraz druga kategoria podatników, tj. będący w takiej samej sytuacji z tą jedną różnicą, że w stosunku do nich nie została wydana taka rażąco naruszająca prawo (nieważna) decyzja, i w konsekwencji w odniesieniu do których termin przedawnienia nie ulegałby wydłużeniu. Tymczasem, oczywistym jest, że wydanie z rażącym naruszeniem prawa wobec podatnika nieważnej decyzji nie może być okolicznością, która pozwalałaby na niekorzystne, nierówne traktowanie takich podatników oraz przysługującego im prawa własności. Oczywiście, taka sytuacja jest nie do pogodzenia również z wynikającymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP zasadą państwa prawnego, ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadą praworządności,

Ponadto, należy zauważyć, że ww. niezgodne z Konstytucją RP przepisy art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej skutkowałyby pozbawieniem podatnika własności środków pieniężnych w istocie w drodze ich konfiskaty, w sposób oczywisty naruszając przy tym istotę własności, a zarazem pozostając w oczywistej sprzeczności również z wywodzonymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP – wskazanymi wyżej - zasadą państwa prawnego, ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadą praworządności,

Należy także zauważyć, że wniesienie przez podatnika skargi do sądu administracyjnego na wydaną wobec niego z rażącym naruszeniem prawa i nieważną od samego początku decyzję należałoby ocenić jako swoistą pułapkę dla podatnika, co stanowi również naruszenie wynikającego z art. 45 ust. 1 Konstytucji RP prawa do sądu, mającego szczególne znaczenie w przypadku spraw pomiędzy podatnikiem a organem podatkowym. Otóż bowiem konstytucyjne prawo do sądu obejmuje prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez sąd, co w omawianym przypadku z pewnością nie jest spełnione, bowiem obrona przez podatnika przed rażącym naruszeniem prawa oraz nieważną od samego początku decyzją, czyli przed bezprawnymi (nielegalnymi) działaniami ze strony organów państwa, poprzez wniesienie skargi do sądu administracyjnego miałyby oznaczać w sposób całkowicie niesprawiedliwy, że to podatnik, a nie organy państwa (państwo) miałyby ponosić negatywne skutki z tym związane, polegające na wydłużeniu okresu przedawnienia danego zobowiązania podatkowego, a organy państwa (państwo) miałyby być w istocie gratyfikowane za rażące naruszenie prawa. Również powyższe pozostaje w jaskrawej sprzeczności z wynikającymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP zasadą państwa prawnego, ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadą praworządności.

Ponadto, tak jak to zostało wcześniej zauważone, w świetle kwestionowanego art. 70 § 6 pkt 2 oraz art. 70 § 7 pkt 2 Ordynacji podatkowej, wniesienie przez podatnika skargi do sądu administracyjnego w celu obrony przed wydaną wobec niego z rażącym naruszeniem prawa i nieważną od samego

początku decyzją oznacza również, że wbrew przysługującemu podatnikowi wynikającemu z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP prawu do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej, podatnik nie tylko nie otrzymuje omawianego wynagrodzenia szkody, ale co więcej jest obarczany dodatkowo swoistą sankcją w postaci wydłużenia terminu przedawnienia zobowiązanie podatkowego, którego dotyczy taka wydana wobec niego z rażącym naruszeniem prawa i nieważna od samego początku decyzja. Niewątpliwie również powyższa sytuacja jest nie do pogodzenia z wynikającymi z art. 2 i art. 7 Konstytucji RP zasadą państwa prawnego, ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadą praworządności.

Stanowisko Skarżącego potwierdza również fakt, że stwierdzenie nieważności decyzji obu instancji oznacza, że **nie wywołują one żadnych skutków prawnych z mocą wsteczną od chwili ich wydania (ex tunc) i należy je traktować za niebyłe, tj. tak jakby nigdy nie zostały wydane.** Skoro zaś ww. decyzje nie wywołują żadnych skutków prawnych i to z mocą wsteczną od chwili ich wydania oraz należy je traktować za niebyłe, to tym samym również wniesienie skargi na decyzję, której stwierdzono nieważność, nie może powodować zawieszenia biegu terminu przedawnienia. Jeszcze raz należy zauważyć, że decyzja, której stwierdzono nieważność nie wywołuje żadnych skutków prawnych i to z mocą wsteczną (*ex tunc*) oraz stwierdzenie nieważności decyzji powoduje, że zostaje przywrócony stan sprzed jej wydania, a tym samym za niedopuszczalne należy uznać przyjmowanie, że nieważna decyzja (wniesienie skargi na taką decyzję) może jednak rzekomo wywołać skutek w postaci zawieszenia biegu terminu przedawnienia.

Udokumentowanie daty doręczenia prawomocnego wyroku. Wykazanie dochowania terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej

Ww. prawomocny wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt został doręczony pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 21 stycznia 2020 r. Powyższe potwierdza już choćby koperta, w której został doręczony pełnomocnikowi Skarżącego ww. wyrok (którą przedkładałam w załączeniu), na której została odnotowana data doręczenia ww. wyroku pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 21 stycznia 2020 r., jak również, z której to koperty wynika, że ww. wyrok został wysłany pełnomocnikowi Skarżącego przesyłką poleconą o numerze , natomiast wydruk z ogólnodostępnego systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej - "Śledzenie przesyłek Tracking" dostępnego w Internecie na stronie <https://emonitoring.poczta-polska.pl/> (który również przedkładałam w załączeniu), potwierdza, że została ona doręczona pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 21 stycznia 2020 r. W tym stanie rzeczy należy stwierdzić, iż 3-miesięczny termin do wniesienia niniejszej skargi konstytucyjnej rozpoczął swój bieg dnia 21 stycznia 2020 r. i został zachowany, albowiem niniejsza skarga konstytucyjna została wniesiona jeszcze przed jego upływem.

Dowód:

- Koperta, w której pełnomocnikowi Skarżącego został doręczony ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt (wraz z odnotowaną na niej datą doręczenia ww. wyroku w dniu 21 stycznia 2020 r.) – *na fakt (okoliczność) jej treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt został wysłany przez Naczelny Sąd Administracyjny do pełnomocnika Skarżącego przesyłką poleconą o numerze , która została doręczona pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 21 stycznia 2020 r.; że ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt został doręczony pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 21 stycznia 2020 r.; że niniejsza skarga konstytucyjna została wniesiona z zachowaniem terminu; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;*
- Wydruk z ogólnodostępnego systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej - "Śledzenie przesyłek Tracking" dostępnego w Internecie na stronie <https://emonitoring.poczta-polska.pl/> dla ww. przesyłki poleconej o numerze , którą to przesyłką pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 21 stycznia 2020 r. został doręczony ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt - *na fakt (okoliczność) jego treści, a w szczególności na fakty (okoliczności) wskazane powyżej, w tym m.in. na fakt (okoliczność), że ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt został doręczony pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 21 stycznia 2020 r.; że niniejsza skarga konstytucyjna została wniesiona z zachowaniem terminu; na wszelkie inne fakty (okoliczności) istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy;*

Niezależnie od powyższego, należy zauważyć, że niniejsza skarga konstytucyjna wnoszona jest w czasie stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19, natomiast zgodnie z art. 15zżs ust. 1 ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r. poz. 374 z późn. zm.), w okresie stanu zagrożenia epidemicznego lub stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID bieg terminów procesowych i sądowych nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu na ten okres, przy czym jednocześnie zgodnie z art. 15zżs ust. 7 ww. ustawy, czynności dokonane w ww. okresie są skuteczne. Stosownie do treści art.15zżs ust. 2 ww. ustawy, wstrzymanie rozpoczęcia i zawieszenie biegu terminów, o których mowa powyżej nie dotyczy jedynie terminów w sprawach wniosków i pytań prawnych do Trybunału Konstytucyjnego.

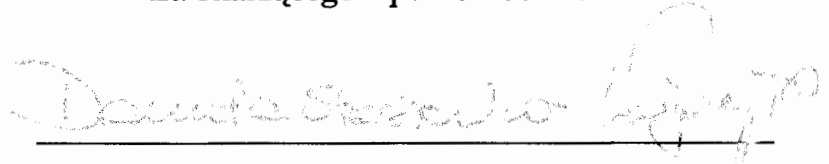
Mając na uwadze powyższe, nie ulega wątpliwości, że niniejsza skarga konstytucyjna została wniesiona z zachowaniem terminu do jej wniesienia.

Informacja, czy od ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Niniejszym informuję, że od ww. wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt nie został wniesiony nadzwyczajny środek zaskarżenia.

Mając na uwadze powyższe, wnoszę jak w *petitum*.

Za Skarżącego – pełnomocnik:

Danuta Stasienko-Wojdyło

RADCA PRAWNY

Załączniki:

1. Pełnomocnictwo szczególne,
2. Informacja odpowiadająca odpisowi aktualnemu z Rejestru Przedsiębiorców dla Skarżącego,
3. Dowód uiszczenia opłaty skarbowej od pełnomocnictwa szczególnego,
4. Postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w R z dnia .05.2009 r. Nr o wszczęciu postępowania, podpisane w imieniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w R przez A N jako p.o. Zastępcę Naczelnika,
5. Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w R z dnia .10.2009 r. Nr podpisana w imieniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w R przez A N jako p.o. Zastępcę Naczelnika,
6. Decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w R z dnia .01.2010 r. Nr ,
7. Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w R z dnia .04.2010 r. Nr , podpisana w imieniu Naczelnika Urzędu Skarbowego w R przez A N jako p.o. Zastępcę Naczelnika,
8. Decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w R z dnia .07.2010 r. Nr , podpisana w imieniu Dyrektora Izby Skarbowej w R przez J C jako p.o. Wicedyrektora,
9. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R z dnia listopada 2010 r. Sygn. akt
10. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia kwietnia 2013 r. Sygn. akt ,
11. Postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia kwietnia 2013 r. Sygn. akt , informujące Ministra Finansów o istotnych naruszeniach prawa polegających na podpisywaniu decyzji organu podatkowego (Naczelnika Urzędu Skarbowego w R i Dyrektora Izby Skarbowej w R) przez osoby nieuprawnione,
12. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w R z dnia maja 2013 r. Sygn. akt stwierdzający nieważność ww. decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w R oraz Naczelnika Urzędu Skarbowego w R ,
13. Postanowienie Naczelnika Urzędu Skarbowego w W z dnia maja 2014 r. Nr o wszczęciu z urzędu postępowania podatkowego w zakresie prawidłowości rozliczeń Skarżącego z budżetem państwa z tytułu podatku dochodowego od osób prawnych za okres 01.01.2006r. – 31.12.2006r.,
14. Decyzja Naczelnika Urzędu Skarbowego w W z dnia lipca 2014 r. Nr

15. Odwołanie Skarżącego od ww. decyzji Naczelnika Urzędu Skarbowego
w W z dnia lipca 2014 r. Nr
16. Decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w W z dnia listopada 2014 r. Nr
17. Potwierdzenie uiszczenia przez Skarżącego w dniu .11.2014 r. na skutek ww. decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w W kwoty zł tytułem podatku dochodowego od osób prawnych za 2006 r. (zł) oraz tytułem odsetek (zł),
18. Skarga Skarżącego na ww. decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w W z dnia listopada 2014 r. Nr
19. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia października 2015 r. Sygn. akt
20. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia czerwca 2018 r. Sygn. akt
21. Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia września 2018 r. Sygn. akt
22. Skarga kasacyjna Skarżącego od ww. wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W z dnia września 2018 r. Sygn. akt
23. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt wraz z pismem przewodnim z dnia 2 stycznia 2020 r. Sygn. akt
24. Koperta, w której pełnomocnikowi Skarżącego został doręczony ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt (wraz z odnotowaną na niej datą doręczenia ww. wyroku w dniu 21 stycznia 2020 r.),
25. Wydruk z ogólnodostępnego systemu śledzenia przesyłek Poczty Polskiej - "Śledzenie przesyłek Tracking" dostępnego w Internecie na stronie <https://emonitoring.poczta-polska.pl/> dla ww. przesyłki poleconej o numerze , którą to przesyłką pełnomocnikowi Skarżącego w dniu 21 stycznia 2020 r. został doręczony ww. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia listopada 2019 r. Sygn. akt
26. Cztery odpisy niniejszej skargi konstytucyjnej wraz z załącznikami wymienionymi w pkt. 1-25 powyżej.